

GHENADIE POSTOLACHI

Pașii tăi spre Taina Împărăției

EDITURA **UNU**

Dacă îmi va spune cineva că Gabriel nu e ca toți băieții de-o seamă cu el, atunci nu știu... Poate mai tăcut uneori. Dar și năzbâțios, zău. Mai tăcut, pentru că îi place mult să citească. Atât de mult încât uită uneori să-și facă temele. Și, ah, câte mai cunoscuse Gabriel în călătoriile sale imaginare. Pe malul râului Amazon, o, ce șerpi viețuiau pe-acolo! Prin prerii, alături de vitezele piei roșii, zburând glonț în șa în vânătoarea de bizoni. Prin pădurile negre, populate de zâne bune și rele, unde voinicii au de înfruntat balauri pentru a smulge o pană pajurii de aur! Și atâtea altele.

Năzbâțios, pentru că uite chiar astăzi, pus pe hârjoană cu cățelușul său, dase peste cap niște rânduri de bujori.

– Păi, se poate una ca asta? îl dojeni bunelul. Măi, Gavriil, măi, maică-ta a muncit o primăvară să avem o grădină cât mai frumoasă!

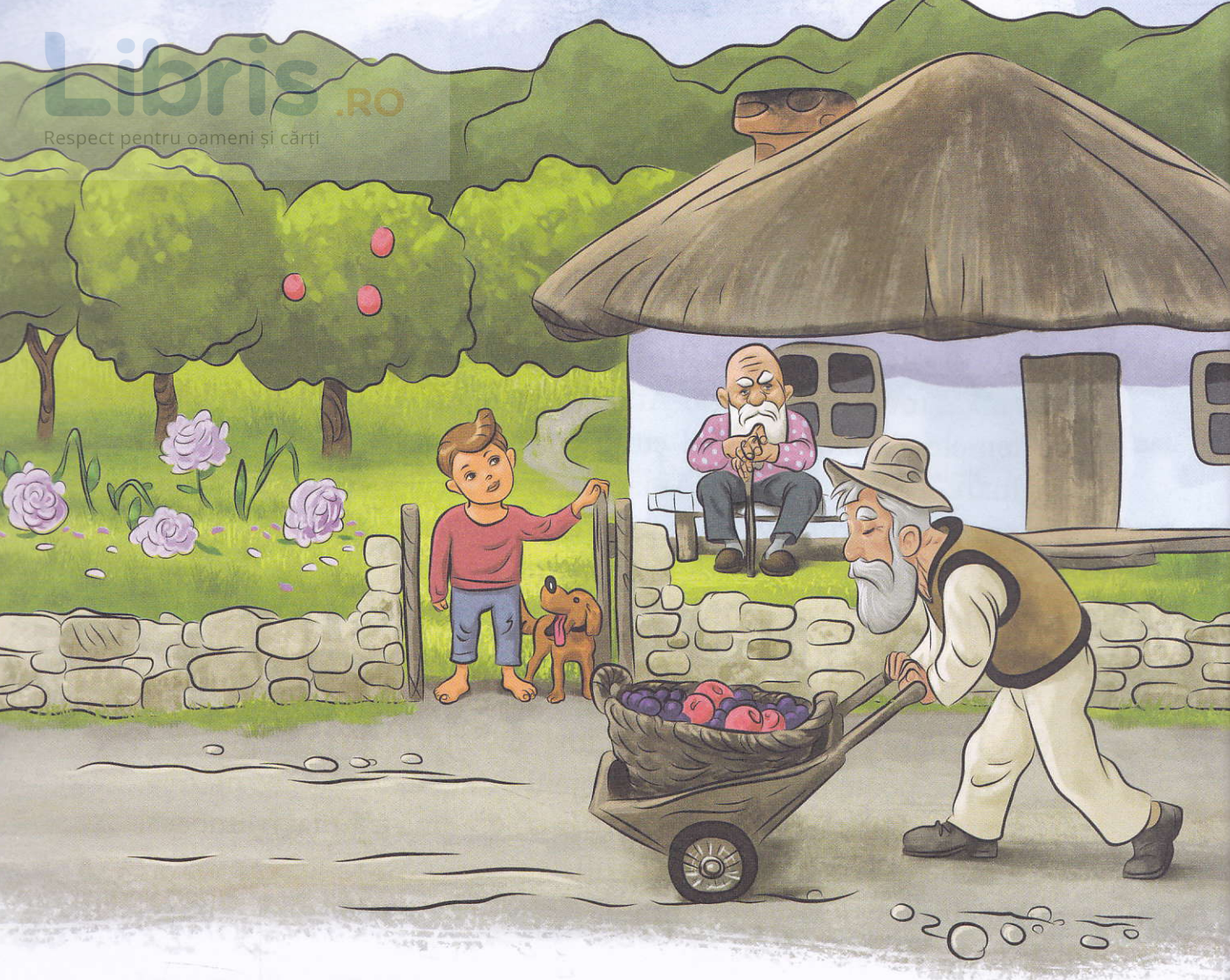
Că bunelul îi spunea așa: Gavriil.

Colegii de la școală, părinții: Gabriel, iar bunelul una și bună: Gavriil.

Gavriil se amărâse. Mămica, scumpa lui mamă, avea să se supere pentru acele flori. Dar cum învățase de la bunelu-său o lecție, ieși repede, cu cățelul în lesă, iar cățelul se numea „Bingo”, să îndrepte măcar cumva ceea ce făcuse.

Și învățătura era următoarea. Dacă ai comis ceva, ceva... mă rog, nu tocmai plăcut, poate chiar urât de tot, trebuie să faci o faptă bună. Nu că s-ar întrema florile vătămate, e adevărat că unii dintre bujori își reveniseră, dar faci loc... altor flori să crească.

Și iată, Gabriel văzu un bătrânel adus din spate, care împingea un cărucior cu te miri ce pomușoare culese din grădină, pesemne, spre piață.

- Bună ziua! Mata mergi la piață?
- Bună, răspuse gâfâind moșul. Păi, îmi târăsc și eu zilele într-acolo. Că mai vând niște pomușoare și am și de-o pâine.
- Mă lăsați să vă ajut?
- Chiar te rog, spuse moșul.

Uite aici îi fură de folos lui Gabriel exercițiile fizice, pe care le practica diminețile, alături de tata. Și chit că era doar în clasa a treia, se arăta destul de voinic, fapt apreciat de profesorul de educația fizică.

Moșul abia de-i ținea pasul.

– Ia niște poame și te înfruptă, îl îndemnă moșul când ajunseră la porțile pieței.

Gabriel luă câteva boabe de coacăză și îi mulțumi bătrânului.

– Ție îți mulțumesc, zise bătrânul. Dar cum îți spune, tinere?

La auzul acestui „tinere”, lui Gabriel i se umflă pieptul. Răspunse mândru:

– Gabriel!

– A-a, ce nume! făcu moșul. Știi ce nume porți?

– Păi... Gabriel nu găsi ce să răspundă. Nume.

– Gavriil e Îngerul care a adus Vestea cea Bună. Bună Vestirea lui Gavriil a schimbat fața lumii.

– Vestea Bună? Ca și cum... Ar începe vacanța? Chiar mâine?

Moșul râse.

– Dar ce vacanță! zise bătrânul și îi zâmbi lui Gabriel. O vacanță petrecută cu toți cei dragi în grădini înalte, unde susură izvoare cu apă vie și florile nu se veștejesc!

– Bujorii acolo nu se veștejesc?

Moșul dădu încet din cap, spuse:

– Orice-i frumos și curat, în veci nu se va mai scutura.

– Păi, dar... iernile...

– Iernile, măi Gabriele, măi, s-au abătut peste noi pentru greșalele noastre.

– Vestea cea Bună, rosti încântat Gabriel.

– Mielul, Țiitorul lumii, iată ce spune Vestea cea Bună, a venit să răscumpere pe om din negura greșalelor. Mielul¹. Mesia. Hristos.

– Mata l-ai văzut?

– Îl vede inima curată.

¹ Lui Hristos-Dumnezeu i se mai spune „Miel” pentru că mielul e simbolul neprihăririi. Și mai ales mielul era adus jertvă în ritualurile din vechime (n.a.).

– Da-a, spuse dus pe gânduri Gabriel și se temu tare că după ce a călcat azi bujorii nu mai are inima curată. Ce rău îmi pare, mai spuse puștiul.

Moșul îi ciufuli părul.

– N-are de ce. Ești încă mic. Cu toții greșim. Dar Mielul ne iartă dacă știm a ne mărturisi greșalele.

– Mata nu știi cum pot... cum aș putea ajunge la... Miel? Să-l văd și eu.

– Câți pași, cum crezi, am făcut astăzi până la piață?

– O sută, nu! două, nu! Vreo cinci sute de pași.

– Uite, cinci sute de pași, da? îl întrebă moșul.

– Da.

– Știi a număra?

– Păi, am zece la matematică.

– Uite, patru sute nouăzeci și nouă de pași îi va face Mielul, Hristos.

– Și eu?

– Iar tu – unul.

– Un pas, făcu neîncrezător Gabi.

– Un pas. Dar trebuie să înveți a-l face.

– Și cine mă va învăța?

– Deja ai început să-nveți.

– Și e mult de învățat?

– Niciodată nu obosești a învăța. Dar Mielul știe El când să vină.

– Uau! Și poate veni așa la un copil ca mine?

– Poate veni mai ales la oricine e curat ca un copil.

– Și care e lecția următoare?

– Tu, Gabriel, să-ți cinstești părinții. Iar lecțiile nu mai întârzie în această viață.

Spre casă Gabriel părea că nu merge, ci zboară. Când intră pe

poartă, avea chipul plin de lumină. Iar maică-sa nici nu îl probozi măcar. Zise doar atât:

– Lasă, or mai crește și alte flori. Tu să ai grijă de tine. Și de... lecții, a mai adăugat.

Ah, și mama despre ce lecții vorbea?

— Când atunci Gabriel nu mai călătorise cu avionul. Se întorcea alături de bunel dintr-o țară îndepărtată unde părinții săi merseseră să muncească. Fusese, așadar, pe ospete și nu pregetase să-și roage părinții să rămână alături de ei.

— Nu, nu, îl liniști tata. Tu acum te întorci acasă, iar degrabă venim și noi. Repede expiră și termenul contractului.

— Contractului?

— E un gen de înțelegere între cei mari. Eu mă prind să fac asta, tu în schimb faci asta.

— Și dacă nu faci? întrebă Gabriel.

— Nu se poate. Trebuie să te ții de cuvânt. Atunci ai trecere printre oameni.

— Trecere?

— Asta înseamnă că ești om de nădejde. Și unui om de nădejde oricine îi poate veni în ajutor.

— Mai bine nu promiți decât să spui și să nu faci, adăugă mama. Iar bunelul ridică mâna în sus și zise:

— Pentru că El le vede pe toate.

— El?! Mielul? rosti înviorat Gabi.

— Mielul? se mirară cei mari. Tu de unde știi despre Miel?

— Mi-a povestit cineva.

— Ei, uite, făcu tata. Mai ales Mielul, Cel care ne are în pază prețuiește cuvântul onorat. Și dacă faci un legământ...

— Ce cuvânt frumos, tată!

— Deci, dacă faci un legământ cu Mielul, cu Acel care știe inima omului, negreșit trebuie să te ții de cele făgăduite.

– Atunci Mielul îți va da tot ce-i mai bun pe lume, zise mama.

– Adică, uite aici, interveni tata. Spui, bunăoară, Doamne, Iisuse Hristoase, Mielul, Fiul lui Dumnezeu, de azi nu mai vorbesc de rău pe nimeni, iar tu mă ajuți să-mi fac cât mai bine temele. Înțelegi?

– E atât de simplu, spuse Gabriel.

– Nu e simplu deloc, interveni bunelul. Trebuie neapărat să te ții de cuvânt. Altminteri, mai bine nu promite nimic. Mai cu seamă Mielului.

– Mă ajută doar cu temele?

– Cu orice, conchise tata. Te poate ajuta să te faci mare și deștept, să ai parte de multă lumină și înțelegere în această viață.

În avion, în drumul de întoarcere spre casă, alături de bunel, Gabi se gândea ce să-i ceară Mielului. Dar mai întâi, se gândea la ce ar putea făgădui el, Gabi, să facă, sau... să nu mai facă. Și se temu că încă nu e pregătit. Și adormi strâns și zâmbi prin somn. Cât de frumos era să poți să faci un legământ cu Mielul și El să te asculte. Și El să te ajute. Cât de bine era că, în ciuda oricăror întâmplări, nu rămâneai niciodată singur. Și nicicând neauzit.

Gabriel deschise ochii. Nici urmă de somn. Văzu în jur fețe speriate. Unii se văitau. Avionul dârdâia din toate încheieturile. Aveai impresia că e o ființă vie încăpută într-o peșteră de gheață. Scuturat de friguri, avionul părea să fi scăpat de sub control și groaza puse stăpânire pe mai toți pasagerii. Mai târziu, Gabriel avea să afle că avionul intrase în așa-zisa turbulență a zilei senine. Lucru întâmplat destul de rar.

Dar nu toată lumea se văita și nu toți erau copleșiți de spaimă. Bunelul, iată, care ședea alături, șoptea ceva cu ochii închiși. Iar peste trecere, o mamă și un copil șopteau și ei ceva cu mâinile împreunate la piept.

Repede totul se potoli. Lumea răsuflă ușurată. Avionul își văzu de zbor.

Și Gabi care nici măcar nu apucase să se sperie de-a binelea îi zise bunelului:

– Bunele, toată lumea ofta, iar mata și câțiva pasageri nu păreați deloc tulburați. Ce șopteai mata? Dar ce șopteau mama și copilul de alături?

– O rugăciune, puștiule.

– A-a. O rugăciune...

– Către Îngerul păzitor.

– Către Gavriil? Ținu să precizeze Gabi. Bunelul zâmbi, îl cuprinse de după umeri, spuse:

– Mai sunt o mulțime de îngeri. Iar Gavriil e Arhanghel.

– E mai mare?

– E pe altă treaptă. Uite, voi aveți un staroste în clasă, nu? Așa. Și un diriginte. Și un șef de studii în școală. Ba și un director. Și în ceruri, care va să zică, există la fel îngeri care au diferite sarcini. Și această împărțire a cetelor se numește „ierarhie”. Ca la noi, oamenii. Avem și ostași, și educatori, și tot felul de responsabili.

– Și pe îngerul matale cum îl cheamă?

– Asta e o taină, Gabi. Dar îngerul fiecăruia dintre noi ne cunoaște, firește, numele.

– Mă pot ruga și eu? Îngerului meu păzitor, vreau să zic.

– Nu doar că poți, trebuie să o faci.

– Și mama are înger păzitor?

– Toată lumea are.

– Și cel mai rău băiat din clasă? Întrebă Gabi, apoi se temu că poate cel mai neastâmpărat și neascultător băiat este anume el, Gabi.

– Toți. Dar toți. Numai că unii uită a se ruga Îngerului. Iar el ne învață, prin lucrarea Mielului, a Împăratului nostru Iisus Hristos, să pășim cu dreptul în această viață, să facem fapte bune, să ne